

Sygn. akt IV CSK 71/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa M. Spółki Akcyjnej w O.
przeciwko Gminie O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powodowa „M.” S.A. w O. uzasadniła wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 października 2014 r. tym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, budzące też poważne wątpliwości i wywołujące rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie powołanych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności, przy uwzględnieniu wymaganego uzasadnienia, stanowią podstawy przyjęcia skargi. Każda z powołanych przyczyn wymaga odrębnego uzasadnienia.

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie wyводу prawnego na tle konkretnych przepisów, przekonującego w drodze argumentacji prawnej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, o tym, że ma ono walor uniwersalny, a także o tym, że jest to zagadnienie nowe, które nie znalazło dotychczas rozwiązania. Powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania poważnych wątpliwości w rozumieniu określonego przepisu i (lub) powołania orzeczeń, które świadczą o rozbieżnej jego wykładni.

Skarżący nie przedstawił takiej argumentacji prawnej, koncentrując się na zakwestionowaniu, na podstawie prezentacji własnego poglądu, wykładni przepisu dokonanej przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku, zgodnej ze stanowiskiem, jakie zajął w tej kwestii Sąd Najwyższy. Fakt, że stanowisko to skarżący uważa za błędne, nie oznacza, by była to kwestia wywołująca poważne wątpliwości i trudności w jej rozwiązaniu, wymagająca kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania, w tym także polegająca na oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), musi pozostawać w ścisłym

związku z danym sporem i mieścić się w ramach ewentualnego rozpoznania skargi, przy uwzględnieniu granic kognicji Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Powołane na uzasadnienie tej przesłanki okoliczności dotyczą w znacznej mierze ujętych ogólnie zarzutów „nierozpoznania istoty sprawy”, które nie przybrały wymaganej formy podstawy skargi, polegającej na mogącym mieć wpływ na wynik sprawy naruszeniu skonkretyzowanych przepisów postępowania. Twierdzenie natomiast o oczywistym naruszeniu przepisów prawa materialnego ogranicza się do skrótowego powtórzenia zarzutów powołanych w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej, podczas gdy skuteczne powołanie tej przyczyny przyjęcia skargi wymaga skupienia się na argumentacji prawnej odrębnej od merytorycznej motywacji podstaw skargi, przekonującej o oczywistej zasadności skargi, wynikającej z kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez analizy zaskarżonego orzeczenia i podstaw skargi. Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku – w zakresie dopuszczalnym na tym etapie postępowania – z wynikającą z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia jego podstawą nie prowadzi do bezpośredniego wniosku o zasadności skargi tak „oczywistej”, by uzasadniała przyjęcie skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), nie orzekając o kosztach postępowania wywołanego jej wniesieniem, gdyż wniosek o ich zasądzenie został powiązany jedynie z wnioskiem o oddalenie skargi w wypadku przyjęcia jej do rozpoznania.